

Folketingets Europaudvalg
udvalg@ft.dk

Kenneth Kristensen Berth
Kenneth.Kristensen.Berth@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T +45 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748

Folketingets Europaudvalg har i brev af 27. februar 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 80 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kenneth Kristensen Berth (DF).

27. marts 2017

J.nr. 2017 - 1791.

Spørgsmål nr. 80:

”Vil ministeren vurdere om Østrigs forslag om at et EU-medlemsland må prioritere egne arbejdsløse statsborgere frem for EU-borgere, er en lovlig fremgangsmåde. Hvis dette ikke kan bekræftes, hvilke dele af EU-lovgivningen står i vejen for at dette kan lade sig gøre?”

Svar:

Indledningsvis skal jeg henvise til mit svar af 6. marts 2017 på spørgsmål S 817, hvor jeg har oplyst, at det efter min mening ikke ud fra beskæftigelsesmæssige overvejelser er aktuelt at overveje et forslag som det østrigske.

Som jeg også har oplyst i det svar, er der forskellige opfattelser i Østrig af, om den foreslåede ordning er EU-medholdelig, og jeg hverken kan eller vil gå ind i den diskussion. Jeg vil dog gerne slå fast, at for at en ordning skal være EU-medholdelig, må den ikke have til formål at begrænse den fri bevægelighed.

Det østrigske forslag går efter det oplyste i hovedtræk ud på følgende:

Østrigske virksomheder vil i op til tre år få tilskud til halvdelen af de indirekte løn-omkostninger (sociale sikringsbidrag mv.) for arbejdspladser, der etableres efter den 1. juli 2017. Der ydes kun tilskud til nye arbejdspladser, som besættes af personer, der opfylder følgende betingelser:

- er registreret som arbejdsløs i Østrig,
- er dimitteret fra en østrigsk uddannelsesinstitution,
- allerede er i arbejde i Østrig, eller
- er tredjelandstatsborgere, som har en arbejdstilladelse i Østrig.

Forslaget er dog ikke fuldstændig konkretiseret endnu, og det forlyder, at der også kan blive tale om at yde tilskud, hvis den pågældende EU-borger tidligere har arbejdet i Østrig¹.

En ordning som det østrigske forslag vil bl.a. skulle vurderes ift. artikel 45 i Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), som fastslår det grund-

¹Kilde: Artikel i bayernkurier.de, d. 7 marts 2017:

<https://www.bayernkurier.de/inland/22733-bayern-kritisiert-wiens-beschaeftigungsbonus/>

læggende princip om, at arbejdskraftens fri bevægelighed sikres inden for unionen (stk. 1), og forbyder forskelsbehandling begrundet i nationalitet for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og andre vilkår (stk. 2).

I den forbindelse vil det være relevant at se på EU-Domstolens dom af 13. december 2012 i sagen C-379/11, Caves Krier Frères, da der er visse paralleller til den forslåede ordning i Østrig, men også nogle forskelle. Sagen nævnes for at illustrere en juridisk vurdering efter TEUF artikel 45:

Sagen drejede sig om en ordning i Luxembourg, hvor en arbejdsgiver ved ansættelse af ledige over 45 år fik tildelt et tilskud i form af tilbagebetaling af arbejdsgiverens og den forsikredes andel af socialsikringsbidraget. Det var en betingelse, at den ledige havde været tilmeldt et arbejdsformidlingskontor i en måned forud for ansættelsen. Den nationale ret, der havde forelagt sagen for EU-Domstolen, havde lagt til grund, at det var en betingelse for at kunne være tilmeldt arbejdsformidlingen, at der var bopæl i Luxembourg. En arbejdsgiver i Luxembourg, der havde ansat en person på 52 år med bopæl i Tyskland, fik afslag på tilskuddet med den begrundelse, at arbejdstageren ikke havde været tilmeldt arbejdsformidlingen i Luxembourg. Arbejdstageren havde haft hele sin erhvervsmæssige karriere i Luxembourg og var luxembourgsk statsborger.

EU-Domstolen fastslog, at lovgivningen var egnet til at afholde en arbejdsgiver, der var etableret i Luxembourg, fra at ansætte en jobsøgende, der ikke var bosiddende dér. En sådan lovgivning udgør en begrænsning af den frihed, der er anerkendt for arbejdstagere i artikel 45 TEUF. Domstolen konstaterede, at den luxembourgiske regering ikke havde forsøgt at beskrive formålet med bopælskravet, og den havde følgelig ikke fremført et eneste argument, der kunne begrunde dette bopælskrav ud fra de hensyn, der er beskyttet efter artikel 45 TEUF.

Domstolen understregede, at medlemsstaterne råder over et vidt skøn ved udøvelsen af beføjelsen til at realisere deres beskæftigelsespolitik, og at det er et lovligt mål i socialpolitikken at fremme ansættelse. Men at stille krav om bopæl er i princippet et uegnet krav, for så vidt angår vandrende arbejdstagere og grænsearbejdere, eftersom disse opnår en tilstrækkelig integration i den pågældende medlemsstats samfund i form af skattebidrag mv., således at de kan påberåbe sig princippet om ligebehandling. Domstolen konstaterede, at den pågældende arbejdstager var en grænsearbejder, der var statsborger i Luxembourg, og hun havde haft hele sin erhvervsmæssige beskæftigelse dér. Hun var dermed fuldt integreret i det luxembourgiske arbejdsmarked.

Domstolen konstaterede dermed, at lovgivningen var i strid med artikel 45 TEUF.

Venlig hilsen

Troels Lund Poulsen